

A Szentháromság munkája

Időpont: Szentháromság ünnepe – 1954. június 13.

Alapige: 2Pt 1,16-21

„Mert nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint a kik szemlélői voltunk az ő nagyságának. Mert a mikor az Atya Istentől azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, a kiben én gyönyörködöm: ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen. És igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, a melyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szóvatokra, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben; tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratóból származott a prófétai szó; hanem a Szent Lélektől indítatva szólottak az Istennek szent emberei.”

A Szentháromság ünnepe a nagy titok ünnepe, a kirendelt szentlecke pedig a nagy bizonyosságról beszél. Titok és bizonyosság tulajdonképpen kizárják egymást. Ott van titok, ahol nincs bizonyos ismeret, s ahol bizonyos ismeret van, ott nincs többé titok. Isten azonban mégis egyszerre titok és bizonyosság. Egyszerre elrejtett és megismerhető. Őt magát senki sem láthatja. Hogy önmagában milyen, azt semmiféle emberi elme ki nem okoskodhatja. Ez el van rejtve előlünk. Ez titok. Az azonban, hogy hozzánk, emberekhez való viszonyában kicsoda és milyen Isten, ez megismerhető, mégpedig teljes hiteles bizonyossággal, mert ez ki van jelentve. Erről beszél a mai igében Péter apostol teljes határozottsággal. Amit mond, az nem a pogány istenek mesterkélte mesevilága. Úgy beszél Istenről, mint szem- és fültanú, aki biztos a dolgában. Azzal az igénnyel lép fel, hogy adjon mindenki hitelt annak, amit ő mond. Hallgassuk mondanivalóját mi is a tanúnak kijáró hittel!

1. Mit mond Péter az Atya Istentől? Ezt mondja: Amikor Jézus Krisztus az Atya Istentől *„azt a tisztességet és dicsőséget nyerte, hogy hozzá a felséges dicsőség ilyen szózata jutott: Ez az én szeretett Fiam, a kiben én gyönyörködöm: ezt az égből jövő szózatot mi hallottuk, együtt lévén vele a szent hegyen”*. Azt mondja el tehát az Atyáról, amit hallott, de nem róla, hanem tőle. Nem mások beszéltek neki. Ő maga hallotta, mikor a megdicsőülés hegyén Jézus Krisztusról így szólt az Atya: Ez az én szeretett Fiam. Akkor inkább azt érezte ezekből a szavakból, hogy milyen dicsőség és tisztesség ez Jézus Krisztus számára, később talán nyitott ajtórest is látott benne, melyen át be lehet tekinteni az Atya szívébe. Ez a mondat nemcsak úgy mutatja meg ezt a szívet, mint Fia felett örvendező boldog szívet, hanem úgy is, mint a gyermekei felett bánkódó atyai szívet. Van ugyanis abban valami mélységes fájdalom, ha egy atya, akinek sok gyermeke van, azt kénytelen megállapítani, hogy csak egyetlen fiában van öröme, a többi mind szomorúságára van. Ez ugyanis az Isten helyzete. Sok millió gyermeke van, de ezeket mind megbánta, hogy teremtette, mind csak fájdmára és terhére vannak. Jézus Krisztus az egyetlen, akiben gyönyörűsége lehet.

Ez a mennyei szózat azt is megmutatja, hogy Isten atyai szívének ez a fájdalma nem tétlen sopánkodás vagy kitagadó harag, hanem kereső szeretet. Nem tud belenyugodni abba, hogy gyermekei cserbenhagyták, elpártoltak tőle, hanem utánuk küldi egyetlen gyönyörűséges Fiát, hogy hazahívja őket.

Kereső szeretete áldozatos szeretet. Azt, aki az övé, feláldozza azokért, akik már nem az övéi. Jézus Krisztust a bűnös emberekért. Ebben mutatja meg az ő csodálatos nagy kegyelmét.

Mindez nem mese, nem érzelmős elképzelés, hanem bizonyosság Péter apostol számára. Az-e a te számodra is? Bánt-e téged, hogy Isten atyai szívet oly sokszor megszorítottad? Kereső szeretete és kegyelme hányszor akart már téged is hazahívni, de te következetesen ellenálltál, és nem akartad! Láttad az Atyát hatalmasnak, teremtőnek, gondviselőnek, bölcsnek, de láttad-e őt bánatos szívűnek?

2. Mit mond Péter a Fiú Istentől? Azt mondja, hogy hatalmas, nagy, tisztességgel és dicsőséggel teljes, Isten egyszülött Fia, aki nemcsak eljött e földre, hanem még el is fog jönni. Ezt is mind nem úgy mondja el, mint teológiai tanítást róla, hanem úgy, mint aki szemlélője volt az ő nagyságának. E világ nem látott benne mást, mint egy egyszerű falusi kisiparost, a názáreti ácsot, le is nézték, de Péter a megdicsőülés hegyén tanúja volt annak, hogy mennyire megbecsülte őt Isten. Egyháza megölte, Istene feltámasztotta. A társadalom kiteszította magából mint gonosztevőt, Atyja pedig befogadta őt mennyei dicsőségébe.

Vajon miben látta Péter leginkább Jézus nagyságát? Szomjas lélekkel itta bölcs tanításait, álmélkodva szemlélte hatalmas csodáit, legnagyobb azonban mégis az volt a szemében, ahogyan meg tudott bocsátani. Ezt is saját magán tapasztalta. Világosan látja, hogy mindenki más megtagadta volna őt a nagy megtagadás után, mindenki más elkergette volna a szolgálatából. Ő maga sem tett volna másképpen, ha vele valaki így bánt volna. Csak Jézus volt képes még ezt is megbocsátani és visszafogadni őt szolgálatába. Ez a kegyelem azonban nemcsak a méreteinél fogva volt nagy a Péter szemében, hanem az ára miatt is. A Jézus Krisztusban megjelent és általa megszerzett kegyelem drága kegyelem. Az Apostoli hitvallás ezekkel az egyszerű szavakkal mondja el a kegyelem árát: Jézus Krisztus született, szenvedett, meghalt, eltemettetett, szálla alá poklokra. A Kis káté pedig így magyarázza: nem arannyal, nem ezüsttel, hanem ártatlan szenvedésével és halálával váltott meg engem. Az utolsó évtizedben sok embert láttunk lezuhanni a magasból, de akkorát senki sem zuhant, mint amekkorát Jézus zuhant értünk, mikor a mennyből a földre, Isten közelségéből az Istentől való elhagyatottság állapotába, az üdvösségből a kárhozatba szállott alá értünk. Sok ember állott már ki nagy kínokat, de olyan lelki és testi gyötrelmek még senkinek sem jutottak osztályrészül, mint Jézusnak értünk és helyettünk. Sok ember szenvedett már ártatlanul e világon, de oly ártatlanul, mint ő, még senki sem.

Látod-e te mindezt? Nagynak látod-e mindezt? Egy életre elkötelezőnek látod-e mindezt? Péter így látta, s nem volt kétséges előtte, hogy minden embernek így kellene látnia.

3. Mit mond Péter a Szentlélek Istenről?

A Szentírásban látja a Szentlélek munkáját. A Szentírás a Szentlélek műve. Benne egy szó sem támadt saját magyarázatból, hanem a Szentlélektől indítatva szóltak és írtak Istennek szent emberei.

A Szentírás a Szentlélek prófétai szava. Nem eddig nem tudott ismereteket akar elsősorban közölni, hanem eligazítást akar adni sötétben botorkáló életünk számára. Lábaink szövétneke akar lenni.

Mindez Péter számára „igen biztos”. Meggyőződött arról, hogy Isten minden ígérete miképp lett igenné és ámenné Jézus Krisztusban. Megtapasztalta, hogy az Írás minden szava igaz, minden tanácsa megáll, és senki sem bánja meg, aki figyel reá, s vezérlése alatt éli életét.

Ma is ez a tapasztalata minden komoly bibliaolvasónak. Ha neked nincsenek ilyen tapasztalataid, az csak azért lehet, mert nem olvasod rendszeresen a Bibliát, vagy ha olvasod, nem figyelsz reá úgy, mint sötét helyen világító szövétnekre, vagy ha figyelsz is reá, nem engedelmessz neki.

Így látja igénk a Szentháromságot: A gyermekei bűne miatt bánatos Atya Isten Jézus Krisztusban kínálja meg kegyelmével a bűnöst, s a Szentlélek vezérli Jézus Krisztuson, a Fiú Istenen mint úton át haza, az Atya hajlékába. Mindez nem titok, hanem teljes bizonyosság. Titok csak az, hogy az Atya, Fiú, Szentlélek Isten önmagában, egymáshoz való viszonyában milyen. Ez azonban már nem üdvkérdés, hanem a spekuláció kérdése. Ránk az tartozik, hogy a Szentháromság egy igaz Isten milyen a hozzánk, emberekhez való viszonyában, s ebben nincs semmi kétséges.

4. Ez a nap ebben az esztendőben egyházunkban a konfirmáció ünnepe is. Szentháromság ünnepének s ennek az igének a fényében a konfirmáció nem a gyermekorból való kilépés vagy az úrvacsorai jogosultság elnyerésének ünnepe, hanem olyan szent szolgálat, melyben a Szentháromság egy igaz Isten akarja megerősíteni gyermekeinket a hitben úgy, hogy ne mesevilágnak lássák a hit világát, hanem legyen minden számukra – mint Péter számára – igen biztos. A konfirmációban a Szentlélek gyűjtögette gyermekeinket, s akarta velük személyes megváltójuknak elfogadtatni Isten Fiát, Jézus Krisztust s így megtéríteni őket az Atya Istenhez. Akinél ez megtörténhetett, annál a konfirmáció ünnepe nemcsak a konfirmandus, a család és a keresztszülők ünnepe, még csak nem is az egyház ünnepe csupán, hanem Isten és az ő angyalainak is ünnepe. Afölött elhangzik, mint egykor Jézus fölött a megdicsőülés hegyén: Ez az én szeretett gyermekem, akiben én gyönyörködöm. Hiszen meg vagyon írva, hogy nagy öröm van a mennyben egy bűnös ember megtérésén. Aki így konfirmál, az már itt a megdicsőülés hegyén van, s ha alá kell is majd szállnia a hétköznapiok küzdelmes világába, nem fog eltévedni a sötétségben, mert világító szövétnekké teszi számára a Szentlélek a Bibliát.

Hogy ez így legyen, azért hárman felelünk: a konfirmandus, a család és az egyház. Hordozza mindegyikünk ezt a felelősséget úgy, mintha egyedül kellene hordoznia, hogy el tudjuk egykor mondani a nagy számonkérésen: Akiket nekem adtál, megőrizém, és senki el nem vezett közülük! Ámen.